

mende Jorder. Begrundet god Tro vil dog kun kunne foreligge, hvis de paagældende Jorder er skyldsatte for Ager og Engs Hartkorn og Fredskovspligten ikke har været konstateret ved tinglyst Deklaration, og for disse Tilfælde foreslaar man derfor, at Ejeren skal være berettiget til at kræve vedkommende Jorder undtagne fra Fredskovspligten, naar han godtgør, at den ulovlige Rydning og Skovgrundens Omdannelse til Agerjord eller til anden Anvendelse er sket inden den nye Lovs Ikrafttræden og udelukkende skyldes en tidligere Ejer.

Til § 3.

Efter den nugældende Ret kan Fredskovspligten — som alt ovenfor bemærket — kun gøres fuldtud gældende mod enhver Ejer af Skovgrunden, saafremt den hviler paa tinglyst Deklaration. I andre Tilfælde kan Ejeren af fredskovspligtig Grund derimod ikke direkte tvinges til paany at tilplante et Fredskovsareal, hvis Bevoksning er ryddet af en tidligere Ejer, og det Offentlige er i saa Fald kun beføjet til at forbyde Ejeren at anvende Grunden paa anden Maade end til Skovs Opelskning. Dette mislige Forhold bør selvfølgelig fjernes i en ny Lovgivning om Fredskov, og man foreslaar derfor, at Fredskovspligten skal paahvile Grunden som en reel Hæftelse forud for alle Grunden paahvilende Hæftelser af privatretlig Oprindelse.

I Paragraffens 2. Stykke foreslaar man, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til at lade Fredskovspligten konstatere efter Reglerne i Lovforslagets Afsnit C (§§ 23—30). Denne Foranstaltning maa man anse for ganske nødvendig, hvis Administrationen skal være i Stand til at haandhæve Fredskovspligten paa effektiv Vis. Under den nugældende Lovgivning forekommer det ikke sjælden, at Administrationen er ude af Stand til at give bestemt Svar paa Spørgsmaalet om, hvorvidt en Skov helt eller delvis er Fredskov, og selv om Gennemførelsen af de i Lovforslagets § 1 foreslaaede nye Bestemmelser om, hvilke Skove der fremtidig skal være underkastede Fredskovspligt, vil gøre Bevarelsen noget lettere, vil der dog altid blive en Del Usikkerhed tilbage, og da de foreslaaede Bestemmelser om Fredskovspligten i det hele er noget strængere end de nugældende, har saavel Administrationen som vedkommende Skovejer en afgørende Interesse i, at den forhaanden-værende Usikkerhed fjernes en Gang for alle gennem en Konstatering. Under Hen-

syn hertil har man fundet det nødvendigt at bortse fra, at en Konstatering af Fredskovspligten vil medføre ret betydelige Udgifter. Man anslaar disse Udgifter til c. 100,000 Kr., der tænkes fordelt over en 10-aarig Periode.

Til §§ 4 og 5.

Den i § 4 foreslaaede Bestemmelse, hvorefter Landbrugsministeriet under visse Betingelser kan antage som Fredskov en Skov eller et Skovstykke, der ikke forud er underkastet Fredskovspligt, lovfæster en af Administrationen gennem lang Tid fulgt Praksis. Det samme gælder de i § 5 foreslaaede Bestemmelser, hvorved Landbrugsministeriet bemyndiges til dels at ophæve Fredskovspligten, naar Skovens ringe Størrelse eller Naturforholdene, privat Bebyggelse eller offentlige Anlæg gør det rimeligt at opgave Skovdriften, dels at tillade, at Fredskovspligten flyttes over paa nærliggende Arealer, som ikke hidtil har været Fredskov.

Til § 6.

Det paa Grundlag af Fr. 27. September 1805 gennem administrativ Praksis udformede Begreb „Fredskov“ forudsætter en Bevoksning, der bestaar af højstammede Træer eller som ved fortsat Vækst kan komme til at udgøre højstammede Træer. Dette Begreb foreslaas lovfæstet, saa at Fredskovspligten ikke er opfyldt, medmindre Skovgrunden er forsynet med en Bevoksning af den nævnte Art. Da man imidlertid ikke mener at burde indskrænke Ejeren Raadighed over Fredskov ved et Krav om, at der i Skoven til enhver Tid skal forefindes en Træmasse af en vis bestemt Størrelse, nøjes man med at foreslaa, at Bevoksningen skal danne eller ved fortsat Vækst komme til at danne „sluttet Skov“, og at Ejeren, hvis det af Hensyn til Skovens Forryngelse er nødvendigt at afhugge Bevoksningen paa Dele af Arealet, straks skal forsyne disse med en ung Bevoksning, der fyldestgør dette Krav. Bestemmelserne om Bevoksningens Art skal dog ikke komme til Anvendelse paa de til Fredskove hørende Enge, Moser, Strandbredder, Grusgrave og Tjenestejorder eller paa alt eksisterende Lystskov og Dyrehave, saa længe de bevares som saadanne.

Til § 7.

Da det jævnlig vil forekomme, at fredskovspligtig Grund fra ældre Tid holdes